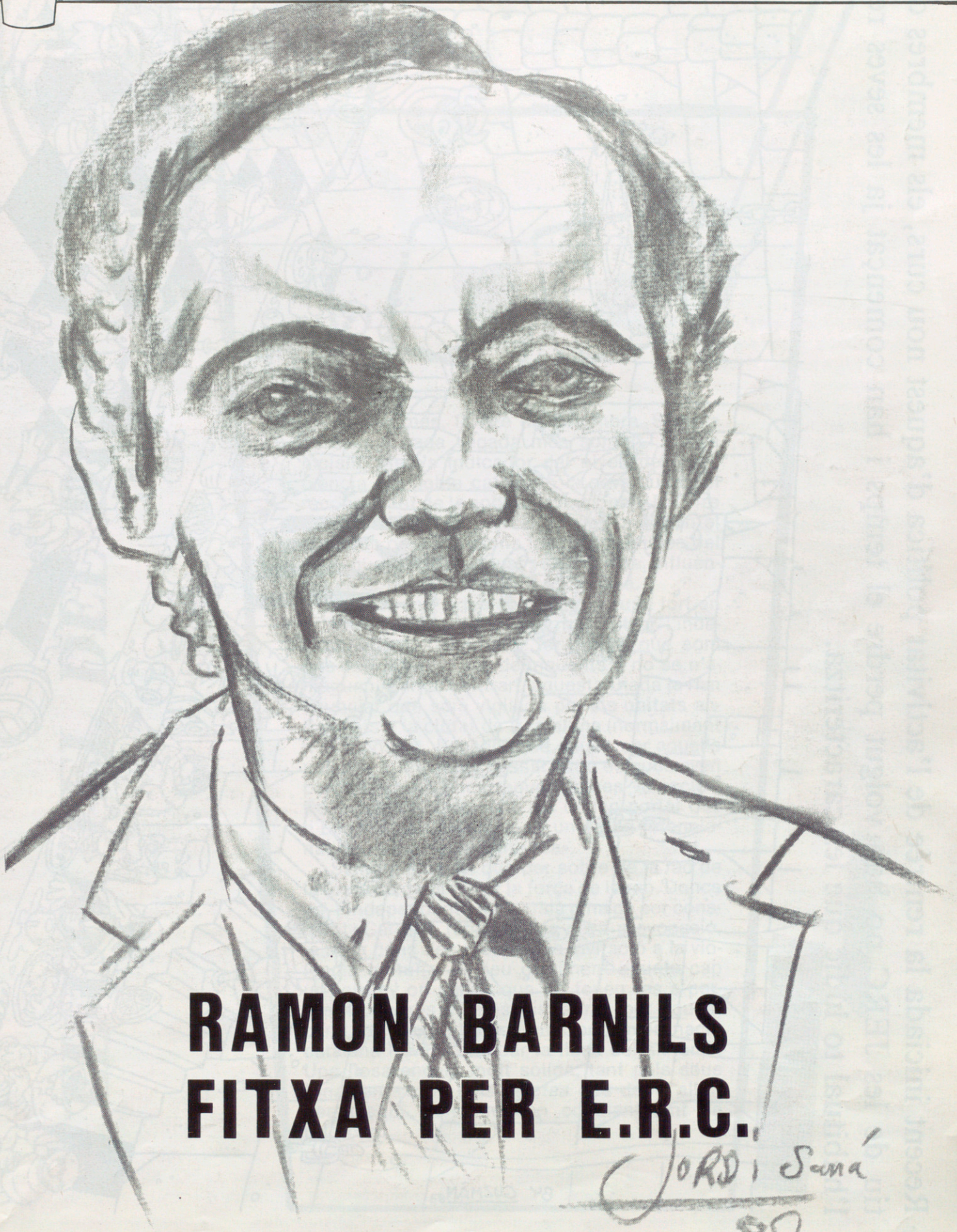

LA COCTELERA

revista de les Joventuts d'Esquerra Republicana

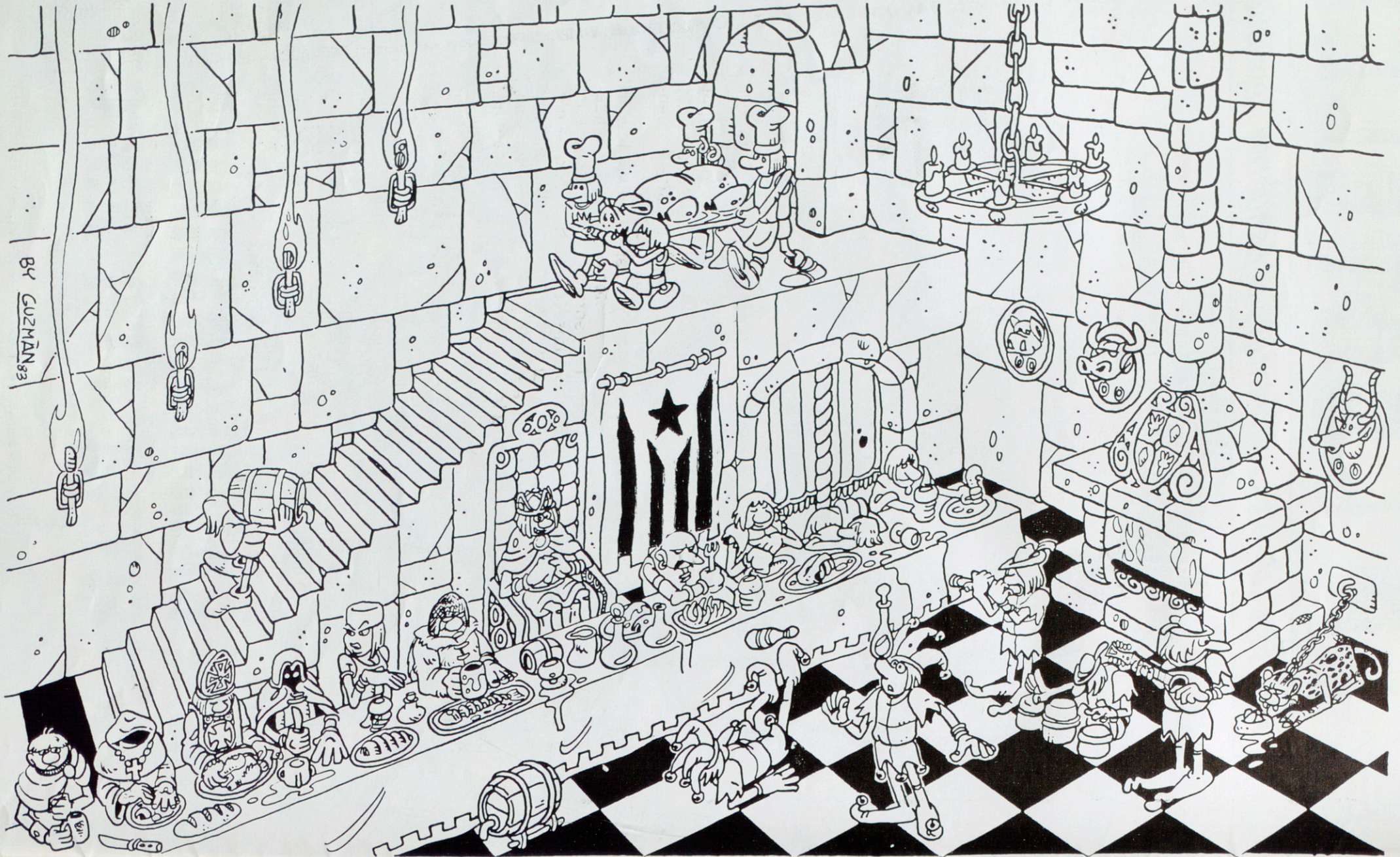
ANY 1 NÚM. 2 Setembre 87 Dip. Leg. B-31.253/87

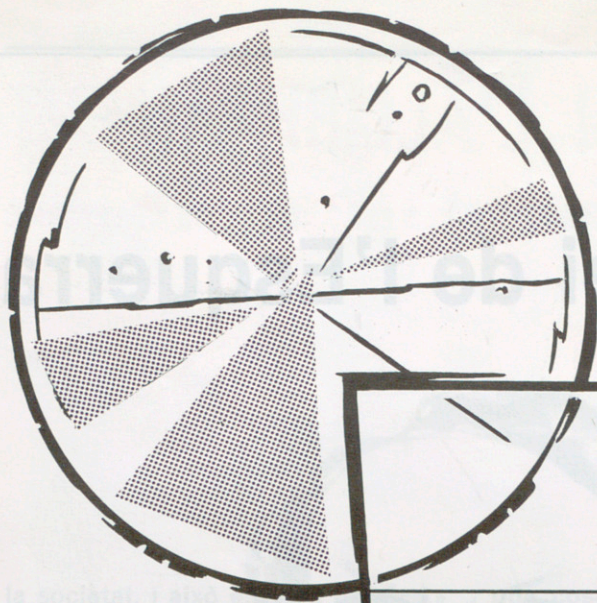

**RAMON BARNILS
FITXA PER E.R.C.**

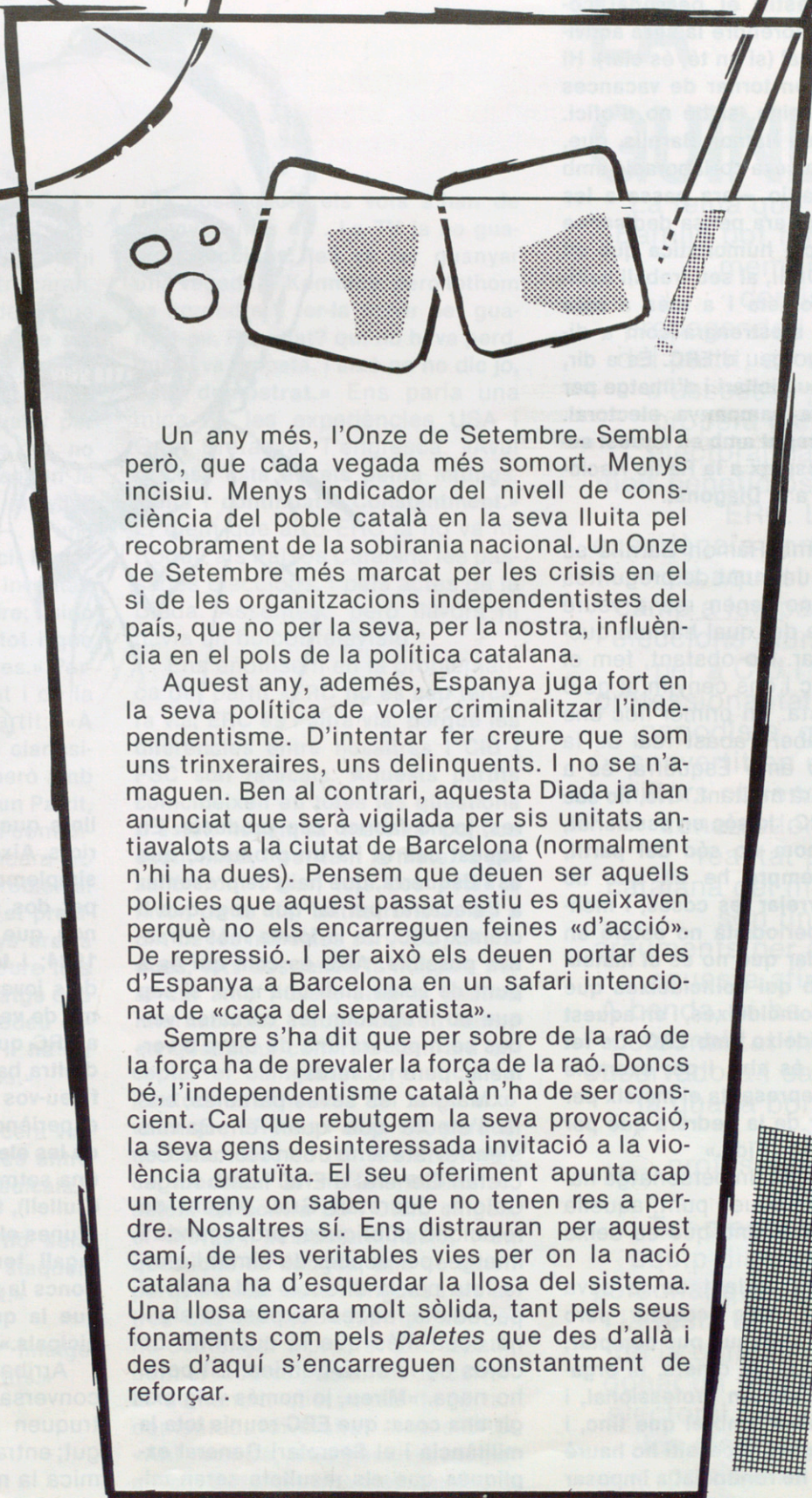
Jordi Sanja
87

Recent iniciada la rentrée de l'activitat política d'aquest nou curs, els membres de l'Executiu de les JERC no han volgut perdre el temps i han començat ja les seves reunions en l'habitual to lúdic que les caracteritza.

EL COCTEL DEL DIA

Un any més, l'Onze de Setembre. Sembla però, que cada vegada més somort. Menys incisiu. Menys indicador del nivell de consciència del poble català en la seva lluita pel recobriment de la sobirania nacional. Un Onze de Setembre més marcat per les crisis en el si de les organitzacions independentistes del país, que no per la seva, per la nostra, influència en el pols de la política catalana.

Aquest any, además, Espanya juga fort en la seva política de voler criminalitzar l'independentisme. D'intentar fer creure que som uns trinxeraires, uns delinqüents. I no se n'amaguen. Ben al contrari, aquesta Diada ja han anunciat que serà vigilada per sis unitats antiavalots a la ciutat de Barcelona (normalment n'hi ha dues). Pensem que deuen ser aquells policies que aquest passat estiu es queixaven perquè no els encarreguen feines «d'acció». De repressió. I per això els deuen portar des d'Espanya a Barcelona en un safari intencionat de «caça del separatista».

Sempre s'ha dit que per sobre de la raó de la força ha de prevaler la força de la raó. Doncs bé, l'independentisme català n'ha de ser conscient. Cal que rebutgem la seva provocació, la seva gens desinteressada invitació a la violència gratuïta. El seu oferiment apunta cap un terreny on saben que no tenen res a perdre. Nosaltres sí. Ens distrauran per aquest camí, de les veritables vies per on la nació catalana ha d'esquerdar la llosa del sistema. Una llosa encara molt sòlida, tant pels seus fonaments com pels *paletes* que des d'allà i des d'aquí s'encarreguen constantment de reforçar.

Ramon Barnils: el bon criteri al servei de l'Esquerra

Passat l'estiu el personal comença a reemprendre la seva activitat professional (si en té, és clar). Hi ha qui però en tornar de vacances canviarà de feina, si bé no d'ofici. És el cas d'en Ramon Barnils, que, modificada la seva col·laboració amb Catalunya Ràdio —ara passa a les nits—, ara per ara pensa dedicar-se a la publicació humorística que ell promou, El Drall, al seu treball habitual de periodista i a més a més aquest curs s'estrenarà com a digueu-li com volgeu d'ERC. És a dir, d'assessor publicitari i d'imatge per a la propera campanya electoral. D'això hem parlat amb ell aquest estiu, al seu despatx a la Ràdio Nacional amb seu a la Diagonal.

Parlant amb Ramon Barnils se t'acudeixen un munt de preguntes que sovint no tenen res a veure amb el tema del qual havíem quedat per parlar. No obstant, fem el mínim esforç i ens cenyim al guió de l'entrevista. En primer lloc ens interessa saber l'abast real de la col·laboració amb Esquerra, és a dir si se'n farà militant. «No, no sóc militant d'ERC. Jo sóc un assalariat, i per tant, com no sóc del partit, cobro. Jo sempre he dit que no s'han de barrejar les coses, i mentre faci de periodista no estaré en cap partit. Clar que no és el mateix treballar amb qui coincideixes que amb qui no coincideixes, i en aquest cas jo coincideixo amb ERC. De fet això sempre és així, i per exemple el Barça no representa el mateix per a un jugador de la pedrera que per a un de les illes Fidji.»

En Barnils és un personatge hàbil, sempre té aquell punt, aquella paraula darrera amb que es deixa coberta l'esquena.

Continuem parlant de la seva tasca a ERC, «vaig acceptar, però encara no sé amb què puc comptar, ni en qüestions de diners, ni organització... Jo sóc un professional, i haig de treballar amb el que tinc, i el que no tingui i necessiti ho hauré de portar. Jo he renunciat a imposar

res; jo no fabrico cap producte. En aquest cas hi ha un producte, que és l'Esquerra, que haig de presentar a l'electorat per tal que vegi que li ofereix ERC, de la forma més atractiva possible. Això és com qui és a punt de sortir amb una noia; si sap que no li agraden les corbates verdes se'n posarà una de blava o vermella, però no verda».

Malgrat les seves paraules, ens fa l'efecte que quan en Barnils s'entrevistà amb Joan Hortalà, Secretari General d'ERC i amb Àngel Colom, Secretari Gral. Adjunt de relacions públiques, propaganda i imatge, per acabar de llimar l'oferta feta per la direcció del partit al periodista, aquest exposaria alguna cosa més que la quantitat de ceros de la seva nòmina. Ell però, ho nega. «Mireu, jo només vaig exigir una cosa: que ERC reunís tota la militància i el Secretari General expliqués que els resultats seran mi-

llors que a les autonòmiques anteriors. Això amb els números a la mà, simplement observant la realitat. I per dos motius: hi ha un electorat nou, que ha accedit al vot d'ençà el 1984; i tothom sap que la majoria dels joves polititzats tenen una forma de veure les coses més propera a ERC que a qualsevol altre partit. I d'altra banda, qui va a perdre, perd; fixeu-vos en una cosa de la meua experiència anterior: deu dies abans de les eleccions Pujol va dir que feia una setmana no creia en aquest noi (Cullell), tothom coneix els resultats d'unes eleccions que al principi Maragall tenia guanyades de carrer. Doncs la posició d'ERC ara és millor que la que tenia Çullell a les municipals.»

Arribats a aquest punt de la conversa la cosa es distendeix. El truquen per telèfon, algun conegut; entra la Judit... Comentem una mica la mecànica electoral: «Hi ha

LA GUINDA

la societat, i això és bo a la força.»

La conversa es va allargant; ens diu que no patim, que quan hagi de tornar a l'estudi ja el trucaran. Insistim al votant de les idees que té sobre la campanya. «Ha de ser positiva. No contra ningú; tenim un programa prou clar i diferent; només s'ataquen els que són iguals, per intentar marcar distàncies on no n'hi ha. Ara bé, si ens ataquen la resposta serà contundent, anava a dir gairebé brutal. —Riem—. A una campanya electoral és difícil inventar res, perquè ja està tot inventat, però sí que es pot sorprendre; i sinó fixeu-vos en la Cicciolina, tot i que no em va acabar de fer el pes.» Parlem una mica del candidat i de la identificació candidat/partit: «A Occident és una tendència claríssima, i no en podem fugir, però amb un avantatge, també tenim un Partit, amb majúscules.» Llavors li comentem que Joan Hortalà encara no és gaire conegut: «Cap problema. Avui la millor imatge la té el president Pujol, quan fa 10 anys era la més dolenta; però li van treure tots els tics. Hortalà té millor imatge que tots els altres, d'això en podeu estar convençuts. Ara bé, ja li he dit que s'ha d'aprimar deu kilos.»

«Esquerra no és cap tercera via. És l'altra via. Les diferències entre nosaltres i CiU i PSC són radicals.»

«La nostra campanya no serà contra ningú. Però si ens ataquen la resposta serà contundent.»

«Joan Hortalà té millor imatge que els polítics d'altres partits.»

una cosa clara: els vots s'han de guanyar un a un. La TV ja no guanya eleccions; les va fer guanyar una vegada al Kennedy, però tothom va aprendre a fer-la servir per guanyar-ne. Resultat? qui no hi va perd, qui hi va empata. I això no ho dic jo, està demostrat.» Ens parla una mica de les experiències USA i Gran Bretanya. T'engresca. «Avui la cosa està en els petits mítings. Molts i continuats. Constantment.» Li diem que això ERC ja ho va introduir als Països Catalans les passades eleccions, i pels actes de la Diada. Assenteix; però llavors hi havia un boicot televisiu.

Ens endinsem en la problemàtica del partit «ERC no és cap tercera via, ERC és l'altra via, perquè les diferències entre nosaltres i CiU i PSC són radicals. Aquests partits coincideixen en totes les qüestions d'estat: tenen la mateixa política econòmica, i per tant la mateixa posició front l'atur; tots dos estan a favor de la llei antiterrorista, és a dir, de les mateixes sortides policiaques; tots dos tenen la mateixa flor al cul amb l'Otan, amb la política internacional; i coincideixen també en qüestions culturals com ara acceptar el bilingüisme, renunciar a l'autodeterminació... Si veus això veus que ERC és l'altra via, perquè no coincideix en res: front a l'atur cal modificar el sistema econòmic, estem en contra de l'Otan, exigeix el dret a l'autodeterminació, i en qüestions de llengua, uns no tenen perquè saber dues llengües i els altres una de sola.» Mentre xerrem ha començat a ploure. El despatx, com el locutori, és arran de carrer. Li demanem què pensa de la tan comentada diversitat dins d'ERC. «Ah! molt bé, molt positiva: permet arribar millor a molts més àmbits de

La feina que Ramon Barnils pot fer com a membre de la comissió de propaganda i imatge del partit, en qualitat d'assessor per a la propera campanya electoral ha de ser molt beneficiosa per a ERC. La seva experiència immediata en aquest mateix camp a les passades eleccions municipals per a CiU i la seva professionalitat com a periodista, que l'ha convertit en un dels millors observadors i coneixedors de la realitat política catalana del moment, són uns bons arguments per a basar aquesta afirmació. A banda, hi ha la seva personalitat inquieta, observadora i sagaç de la qual a bon segur que el seu professionalisme s'aprofita.

Tot plegat un gran equip dins una sola persona, que junt amb la resta de membres de la comissió ha de donar un bon resultat electoral per a ERC a les eleccions de la primavera vinent.

100 ACTES PER LA PAU I L'ALLIBERAMENT

PRESENTEM AQUÍ EL LLISTAT D'ACTES QUE E.R.C. CELLEBRARÀ ELS DIES 10 I 11 DE SETEMBRE

DIA 10/9:

SITGES (Garraf)
Heribert Barrera
6 h. vespre
Sala d'Actes de la Caixa de Pensions
C/ Francesc Goma, s/n

REUS (Baix Camp)
Marçal Casanovas
7 h. vespre
Casal Foment
C/ Llovera, 43

VILANOVA I LA GELTRÚ (Garraf)
Heribert Barrera
8 h. vespre
Rambla Principal

LA BISBAL (Baix Emporda)
Victor Torres
9.30 h. vespre
Castell

SANT BOI DE LLOBREGAT (Baix Llobregat)
Angel Colom
7.30 h. vespre
«Per la Independència de Catalunya»
Pça. de l'Església

BERGA (Berguedà)
Albert Alay
10 h. vespre
Ateneu
Pça. Sant Pere, 24

CASAL CATALA MARTINENC (Clot)
Miquel Bellés
7 h. vespre
Pça. Dr. Serrat, s/n.

TARREGA (Urgell)
Marc Aureli Vila i Andreu Camps
8 h. vespre
Pça. de les Nacions sense Estat

TORELLO (Osona)
Joan Hortala
8 h. vespre
Casal ERC
Pça. Major, s/n

SABADELL (Valles Occ.)
Joan Puigcerdós i Jaume Rodri
7.30 h. vespre
Avgda. 11 de setembre, 38

CASAL ROVIRA I VIRGILI (Montbau)
8.30 vespre
Casal ERC
Roig i Soler, 3

MANLLEU (Osona)
Joan Hortala
9.30 h. vespre
Local Caixa Pensions

ALCANAR (Montsià)
Francesc Vicens
8.30 h. vespre
(confirmar lloc)

EL VENDRELL (Baix Penedes)
Angel Colom i Josep Poca
«Sopar per la independència»

DIA 11/9:

ARENYS DE MUNT (Maresme)
Miquel Porter i Moix
7 h. vespre
(A confirmar lloc)

TARADELL (Osona)

Angel Colom
7.30 h. vespre
Local Caixa Pensions

SOLSOLA (Solsonès)
Francesc Vicens
7 h. vespre
Parc de la Mare de la Font

REUS (Baix Camp)
«Ofrena floral en record dels lluitadors per Catalunya»
11 h. matí
Fosar comú antic del Cementiri

LA GARRIGA (Valles Occ.)
Heribert Barrera i Angel Font
8 h. vespre
Pça. de l'Església

BARCELONA
Concentració al Fosar
0 h.

BARCELONA
Ofrena floral
10 h. matí
Monument R. Casanovas

BARCELONA
11 h. matí
JERC
Pça. Sta. Maria del Mar

DIA 12/9:

RUPIT/PRUIT (Osona)
Angel Colom
7.30 h. vespre
Les Escoles

SANT PERE DE RIBES (Garraf)
Creu Velasco
12 h. migdia
Pça. Major

LO XERTA

Com cada any, les JERC assisteixen a tots els actes de caire reivindicatiu que amb motiu de l'Onze de Setembre se celebren arreu del país. Aquest any, no obstant, hem deixat clara la nostra voluntat —i així ho va manifestar el Comitè Executiu mitjançant un comunicat de premsa— de no participar en cap tipus d'incident que pugui produir-se un cop finalitzat qualsevol acte. Aquesta actitud, que les JERC van fer extensiva a la resta d'organitzacions independentistes, respon inequívocament a la voluntat de frustrar tota política destinada a criminalitzar l'independentisme català, intenció clarament visible en el cas de la Diada a Barcelona, per exemple, on sis unitats antiavalots es dedicaran a fer ostensible llur força pels carrers de la ciutat, en espera de la resposta innocent a la seva vergonyosa provocació.

Així doncs, recordeu: no hi ha millor despreci...

ATENCIÓ! COL·LABOREM TOTS AMB LES DESPESES D'EDICIÓ DE «LA COCTELERA»! ENGRESQUEM TOTS ELS SIMPATITZANTS DE LES JERC QUE ENCARA NO SÓN MILITANTS —I PER TANT, NO LA REBEN GRATUÏTAMENT— A SUBSCRIURE'S A «LA COCTELERA». AIXÍ PODRAN ESTAR PUNTUALMENT INFORMATS DE LES NOSTRES ACTIVITATS.

✂ — — — — —

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n _____
 Nom _____ Domicili _____
 Població _____ Tel. Part. _____
 Lloc de naixement _____ «DNI» _____
 Professió _____

Se subscriu a la COCTELERA per un període D'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de:

- 1.600 pessetes amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)
 Semestral (2 rebuts de 800 pessetes).
 (Sols en el cas de pagament per banc).

Forma de pagament:
 Dom. bancària Taló bancari adjunt Gir postal núm. _____
 (Firma)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:
 Caixa/Banc _____ Agència _____
 Adreça _____ Població _____

Els prego, que fins a nova ordre els rebuts que presentarà les JERC per l'import de la SUBSCRIPCIÓ ANUAL a pagar en:

- 1 rebut anual al compte corrent
 2 rebuts semestrals a la llibreta d'estalvis

_____ núm. _____
 NOM I ADREÇA DEL TITULAR DEL COMPTE _____

_____ de _____ 198_____

(Firma)

VORA LA MAR

Què ha passat aquest estiu? A la dreta i a l'esquerra catalana hom ha volgut donar noves perspectives al catalanisme, el federalisme dels homes del socialisme i el vaporós independentisme del President de CDC.

No es pot oblidar que les eleccions autonòmiques són ben aprop i que aquell vessant concret de donar perspectives a l'autogovern de Catalunya és l'aspecte més desguarnit de tots els punts programàtics dels dos grans partits del nou «torn» dinàstic.

Quin federalisme volen els homes del PSC? En el fons ens podem trobar en una sacralització del «café para todos», en un futur estat federal en el qual la diferenciació nacional dels pobles de l'Estat Espanyol es converteixi només en una més adequada divisió territorial, mentre s'oblida la polèmica del 1931 i les encertades opinions de Rovira i Virgili sobre el tema federal.

A Catalunya el moviment republicà federal volgué proclamar l'Estat Català i tenia molt clar que això calia fer-ho oblidant en aquell moment la resta dels pobles ibèrics, aquests ben aviat demostrarien que no volien un règim federal per tot l'Estat o la Federació d'Estats.

Les intencions del socialisme català, malgrat allò que semblin tenir d'interessants per tots els nacionalistes, amaga un projecte federal a l'americana mancat absolutament de qualsevol contingut diferenciador, àdhuc carregat d'un fort sentiment nacional agressiu, aquest és el cas dels EUA en l'actualitat.

En un altre sentit tenim les opinions del senyor Trias Fargas, molt en la línia del projecte de la Convenció de la Independència Nacional, tots aquests projectes que volen conduir a Catalunya vers la seva plena sobirania nacional amb mètodes democràtics, obliden aquella expressió macianista segons la qual no calia una Catalunya lliure amb uns catalans esclaus, sens dubte l'aparell convergent no pot plantejar-se ni de bon tros un futur Estat Català, saben que això crearia una transformació més àmplia que no podrien acceptar.

Els termes actuals del debat plantegen la pobresa teòrica i de perspectives de tot el catalanisme, mentre les preocupacions de la majoria del poble català no van en el sentit d'assolir més llibertat nacional.

A més l'actitud del mateix govern de la Generalitat crea el rebuig de sectors importants de l'opinió catalana que identifiquen Catalunya amb un clos empresarial de dura competitivitat en el qual la voluntat d'esdevenir català es vincula a un model social molt concret.

Aquests plantejaments no fan res més que reblar que aquella doble funció del catalanisme ja no té raó d'existir (segons el senyor Pujol l'augment de l'autogovern per Catalunya i la modernització de l'Estat espanyol), segons els criteris de «modernitat» totes les zones urbanes de l'Estat ja ho són prou i Catalunya ja no té res a oferir en aquest aspecte.

L'objectiu del nacionalisme només ha d'ésser un de sol, assolir més poder per la nació.

Amb tot no podem oblidar que la massa social que segueix les propostes catalanistes no parteix d'una actitud clara, molt sovint sentimental i poc política.

En l'actualitat el poble català no té en absolut uns objectius nacionals clarificats, fins i tot té un comportament (especialment en aquells sectors que en podríem anomenar catalanistes) vinculat al resistencialisme; així veiem que en la qüestió de la llengua s'oblida que la pilota està en mans dels que l'usen en cada cantonada i no pas en les institucions públiques.

Més enllà del tema de la llengua, en d'altres aspectes el nivell de normalitat és ben minso, la presència del fet nacional català és nul·la en determinats sectors socials i determinades zones; no pensem en el contingut català de l'ensenyament, o bé en la presència efectiva del catalanisme radical al carrer.

Apart d'aquells que ja estan convençuts una pregunta cal respondre a l'opinió catalana, viurem millor essent lliures?

Lluís Duran

EL PASSAT GLORIÓS I EL CONSOL DE LA FE

Un motiu innegable pel qual Catalunya ha anat mantenint la seva identitat nacional —malgrat totes les vicisituds sofertes— és l'arrelament de les tradicions, costums, símbols i diades propis de la nostra col·lectivitat en el si de la dita «societat civil». Els homes i dones que conformen el poble català s'han reconegut generalment en aquells trets definitoris que caracteritzen una cultura i un país respecte a un altre. No cal dir que, en aquest sentit, la llengua ha jugat —i juga— un paper fonamental, així com la voluntat política manifestada en diverses circumstàncies i èpoques històriques de bastir unes Institucions de govern que no estiguessin sotmeses a poders foranis, desconixedors de la nostra realitat i/o amb l'ànim d'alterar-la en el seu profit.

Dit això però, i examinant mínimament les perspectives de futur que s'auguren de cara al proper segle, crec que Catalunya, ara mateix, té un risc preocupant d'anquil·losament i d'opacitat respecte al marc cultural i polític d'Europa del qual formem part. Aquesta afirmació —els possibles matisos de la qual no alteren el fons de la qüestió— xoca notòriament amb el reiterat missatge emfàtic i paternalista del President Pujol (segons el qual tot va bé, avancem a passes agegantades i el futur és irremissiblement nostre). La contradicció que es presenta entre una visió cofoia i l'altra crítica de la situació actual del país és, per a mi, la concreció del dilema que existeix entre el catalanisme conservador (que parteix del cos teòric del tradicionalisme catòlic del Bisbe Torras i Bages), i el nacionalisme progressista.

Penso que ja ha arribat el moment de treure'ns la llosa del nostre passat «immaculat» y allunyar-nos de l'Essencialisme (les societats no són mai permanents ni inalterables) que ens pot dur a esdevenir prototipus de comunitat amb «peculiaritats regionals i folklòriques d'interès turístic». Consti que no renuncio a la vital aportació que la fidelitat a la nostra història i el manteniment de certes tradicions tenen com a marc

de referència per al redreçament del país; al contrari, entenc que aquesta fidelitat ha d'ésser el motor que propulsi una dinàmica d'evolució i desenvolupament i no serveixi, només, per mirar-se el melic tot i engolint un bon plat de «seques amb botifarra», amb la barretina posada i la senyera engalanant el balcó.

I és que mentre les societats occidentals contemporànies es veuen impel·lides a un seguit de reptes tec-

nològics, econòmics, socials, culturals, etc... vitals per a l'esdevenidor, a Catalunya es cau, en massa ocasions, en el delit de sacralitzar diades, magnificar conquestes i divinitzar líders polítics. Un exemple concret el tenim en la Diada de l'11 de Setembre: per a uns —els acòlits d'Espanya i els regionalistes— es tracta d'una festa a afegir al calendari («santificaràs les festes»); per a d'altres —vegi's l'autoanomenat Independentisme Revolucionari— es converteix en una «croada alliberadora» que aboca a centenars de joves a enfrontar-se visceralment amb qui ostenta la força, desencadenant una espiral de violència que és rebutjada per la immensa majoria del cos social català que, per tant, no beneficia les aspiracions legítimes d'Independència que molts compar-

tim. Cal aprofitar, òbviament, qualsevol ocasió de manifestar i reivindicar els drets que ens pertocuen com a individus i com a poble, però no n'hi ha prou amb el gest, ni amb el crit. És imprescindible que les expressions polítiques, tant d'índole social com nacional, s'emmarquin en un projecte globalitzador que, per la via de l'anàlisi racional i el pragmatisme —i sense claudicar en els objectius—, es vertebrí com una veritable opció de govern que resolgui els problemes quotidians i alhora defineixi un nou model de societat més just i solidari.

L'Emperador romà Constantí I, allà pel segle IV, acceptà el Cristianisme —i li donà la mateixa llibertat i drets de la religió pagana— com a tàctica política; prenent en consideració que la política d'en Constantí, privilegiava a l'alta societat en detriment dels servs de la gleba, es pot deduir que, mercès a aquesta tàctica, conferia als seus súbdits la penyor d'una vida millor en «l'altre món», resignant-los a mantenir-se com a vasalls en aquest. Catalunya, però, no pot restar perennement subjecte al «consol de la fe» ni a la proclama, molt popular, de «qui dia passa, any empeny». Per això —tot i defugint ínfulas «patriotes» fonamentades en una mentalitat arcaica allunyada de la realitat d'avui—, s'entreveu necessari adoptar conscientment, i aprofundir-hi al màxim, una idea de país —de caràcter laic— que respongui a les expectatives i a les innovacions d'una col·lectivitat oberta al canvi.

JORDI TRILLES I NOGUER

EL CALENTS ESTIUS DEL NORD

Arribar al País Basc a l'estiu, en plenes festes majors, és assistir a l'espectacle de la política popular en plena escenificació del que és i es pretén que sigui la vida quotidiana de la societat basca. La tradicional consigna «*jaiak bai, borroka ere bai*» (festes sí, lluita també) impulsada per les forces abertzales ha trobat tal arrelament en totes les festes que s'hi celebren, sigui a les grans ciutats o als pobles petits, que avui hom no sabia viure ni entendre un espectacle teatral, un concert de rock o un *encierro* sense veure's envoltat d'un abundant i elaborat quadre escènic format per tota mena de pancartes, cartells, murals o simples pintades a les parets, on se'ns recorden les ja seculars reivindicacions nacionals del poble basc.

Aquest muntatge, malgrat semblar sovint improvisat per la gent del carrer i els veïns de cada poble, respon a una acurada organització dels responsables de propaganda dels grups que més es fan notar. Especialment, Herri Batasuna, les Gestores pro-amnistia i els Comitès de Solidaritat amb els refugiats bascos. Aquestes organitzacions tenen especial interès en formar, muntar i dirigir les comissions encarregades d'elaborar els programes festius, les comparses de música, i les *txoznak* (paradetes de venda de beguda que s'escampen per tots els racons d'Euskadi). D'aquesta manera els és relativament senzill fer arribar al carrer, especialment durant les festes majors que és quan surt més gegant, les campanyes polítiques que estan portant a terme i el material propagandístic que distribueixen profusament. Així, per

exemple, als dos dies de la mort dels militants d'ETA Rafa Etxebeste i Marta Pérez en fer-los explodir l'artefacte que estaven manipulant dins d'un cotxe, aquest passat mes d'agost a Sant Sebastià, no hi havia un sol poble d'Euskadi on no s'hagués fet una exhaustiva enganxada de cartells amb les seves fotografies i les frases «*sempre amb vosaltres, no us oblidarem*» signades amb l'emblema de KAS.

NO COMPREU PRODUCTES FRANCESOS

Aquest any totes les organitzacions han orientat les seves campanyes envers el boicot al consum de productes de procedència francesa, com a resposta a la política d'extradicions seguida

pels governs espanyol i francès. La paraula *boikota* sobre una bandera francesa barrada en negre ha proliferat pels carrers de l'estiu basc. Fins i tot dins de molts bars els típics licors i anisos d'origen francès s'han vist apartats a unes vitrines diferenciades en senyal de producte *tabú*. La sensibilització de la gent del carrer cap a aquest boicot ha estat, i previsiblement ho continuarà essent per una bona temporada, prou clara. Podrà discutir-se l'efectivitat real de la campanya en una sèrie d'hàbits de consum ja tradicionals entre la població, però la utilització d'un gran desplegament propagandístic, que ha arribat fins a la distribució de grans cartells amb un llistat veritablement llarg de marques comercials destinades a

cional. No obstant, aquella mateixa tarda Xabier Albistur fa que membres de la policia municipal arriïn les banderes, i seguidament presenta davant el fiscal una denúncia per l'actuació del governador civil, que l'alcalde considera una *invasió de la propietat pública per mitjans coactius i abusant de la seva autoritat*.

Aquest enfrontament directe pel tema de les banderes als ajuntaments entre l'alcalde de Sant Sebastià i el governador civil, del qual demana la dimissió, ha estat per la seva transcendència i importància el més comentat i discutit de tot l'estiu. Però cal no oblidar que en moltes altres localitats i pobles les escenes de pujada i baixada de banderes s'han succeït contínuament fins al punt que fins i tot s'arribà a la detenció de regidors per aquest motiu.

CATALUNYA, DE VACANCES

Mentre, a casa nostra, la situació és més relaxada. Ningú no desaprofita les vacances d'estiu per fugir a prendre el sol a les platges o a descansar sota un pi. Els nostres polítics tenen un rigorós calendari laboral que els impedeix treballar en dies no lectius i sembla que cada cop s'amotllen més al ritme electoral imposat pel règim. Així, en quatre mesos, els d'estiu, l'activitat política catalana es redueix a l'excursionista al Pi de les Tres Branques, a suar al gimnàs del Liceu Renouvier a Prada mentre escoltem els nostres polítics, això sí, en mànigues de camisa i sense corbata, i a discussions estèrils per a no ser qui aplegui menys gent en les manifestacions de l'Onze de Setembre.

I durant la resta de l'any... deixeu-me pensar, que ara no recordo.

ser víctimes d'aquest boicot, és evident.

En aquest mateix context cal situar també el record permanent del qual són objecte en les seves viles d'origen els refugiats i presos d'ETA que es troben a l'exili o a les presons espanyoles. Amb aquesta finalitat, les *herrikotabernak* muntades per HB (veritables restaurants on sopar una magnífica tunyina a la brasa i un bon plat de *marmitako* o simplement prendre's una cervesa) acullen tota una galeria de fotografies amb el nom i la situació personal i penal del pres o el refugiat. No és difícil veure de tant en tant com algú identifica entre elles el familiar, l'amic o el veí.

LA GUERRA DE LES BANDERES

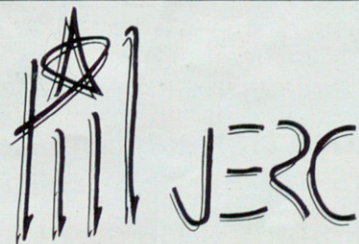
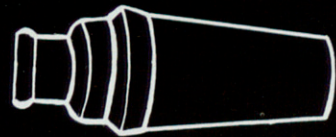
Com cada any, també aquest estiu els edificis dels ajuntaments del País Basc ha vist desfilar pels seus màstils banderes de tots els colors, alternant-se principalment el verd, blanc i vermell de la *ikurriña* amb el tristament conegut *rojo y gualda* de la bandera espanyola.

Aquesta vegada, a més, el principal protagonista de la defensa de la *ikurriña* als ajuntaments bascos ha estat Xabier Albistur, alcalde de Sant Sebastià i membre d'Eusko Alkartasuna, el partit liderat per Carlos Garaikoetxea. En plena *Aste Nagusia*, la setmana gran de la capital donostiarra que va celebrar-se la primera quinzena d'agost, l'alcalde nacionalista decideix no col·locar cap bandera en el balcó de l'ajuntament ja que no li és permès hissar únicament la *ikurriña*. Tres dies després, el governador civil de la província, José Ramón Goñi Tirapu ordena instal·lar les tres banderes de rigor, l'espanyola, la donostiarra i la *ikurriña*, cosa que es duu a terme mitjançant complicades manobres i acrobàcies de la policia na-

LA COCTELERA

**ÉS UN COMBINAT FORMAT PER:
XAVIER ALTADILL, JOAN PUIGCERCOS, NURIA VILAR,
FRANCESC ABAD, XAVIER SIMÓ, FRANCESC SOLÉ I
JORDI TRILLES**

**Fotògrafs: ANDREU CAMPS i ENRIC BOUYSSI
Dibuixos: RAMON RIBAS**

Joventut d'Esquerra
Republicana de Catalunya
Villarroel, 45 Tel. 2234413

08011 BARCELONA
Països Catalans.

XIX UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU

Joan Hortalà, Secretari General d'Esquerra Republicana de Catalunya hagué de ser escortat per una dotació de gendarmes fins la frontera d'El Portús, després de la conferència que sota el títol «Una opció nacionalista d'esqueres» pronuncià en el marc de la XIX Universitat Catalana d'Estiu a Prada de Conflent. El motiu de la protecció policial foren les amenaces que el polític olotí rebé d'una colla de pied-noirs i skin-heads simpatitzants de l'ultradretà Le Pen, a causa del que ells qualificaren de discurs marcadament separatista.